

Ján Kaleja (nevidiaci žiak)
Trieda: VIII. A

Sen o láske

Keď vychádza skoré ranné zore
a jemným vánkom pohladí tvoju tvár,
srdce sa mi radosťou rozbúši, bo pozná,
že len ty – láska, si môjho srdca hodná.
Tvoje očka žiaria ako dve slniečka,
tvoj pohľad zaplaví časť môjho srdiečka.

Anjelik, anjelik – ty môj krásny motýlik.
Ľúbim ťa, to je najkrajšie, čo môže byť,
v láske a priateľstve po boku tvojom chcem žiť.
Svietiš mi na cestu – ty moje slniečko,
ľúbim ťa, ako viem, ty moje dievčatko.
Chcem ťa zahrnúť miliónmi pús,
aby si ochutnala sladkú nežnosť mojich úst.

Ladislav Medvec (nevidiaci žiak)
Trieda: VIII. A

Človek, kam kráčaš v zajatí techniky?

V globálnom svete človek spravil revolučný krok vpred, keď vynášiel spôsob, ako si odovzdávať informácie pomocou rekvizít.

V dnešnej dobe sa už ľudia veľmi nestretávajú a ani im nič nehovorí papier na písanie listov či poštová známka. Rýchlym vývojom techniky komunikačných zariadení sa stal mobilný telefón najlepším priateľom človeka. Možnosti, ako komunikovať s ľuďmi, je veľmi veľa. Mobilné telefóny stretávame na každom kroku. Ráno nás namiesto mamy budia, sprevádzajú nás celý deň a robia nám spoločnosť aj večer, ba dokonca zaspávajú s nami na nočnom stolíku.

Ľudia telefonujú cestou do práce, v supermarketoch, študenti v školách. Nová generácia ľudí pomaly prestáva vnímať svoje okolie a stále viac sa stáva závislá na svojich telefónoch. Aj tie sú však užitočné, ale iba vtedy, keď slúžia človekovi, keď je ich pánom človek. Ale ak sa ten vzťah zmení a telefón začne diktovať svojmu pánovi, je najvyšší čas sa zamyslieť nad tým, že čosi nie je v poriadku.

Je veľmi smutné konštatovanie, že mladí ľudia si krátia svoj voľný čas ťukaním do mobilov namiesto toho, aby siahli po dobrej knihe, prípadne sa porozprávali a venovali svoj voľný čas kamarátom.

Pomaly ale isto sa uzatvárame do sveta, kde vládne elektronika. Tá začína mať prvé i posledné slovo. Nám ostáva iba dúfať, že pár charakterných ľudí si zachová úctu k svojmu okoliu a neuzavrie sa do sveta čípov.

Stanislav Kandrik (slabozraký žiak)
Trieda: VIII. A

Jesenná nostalgia

Je jeseň. Vtáky odlietajú do teplých krajín. Stromy zhadzujú svoje zlatisté lísty. Na poliach sa zbiera posledná úroda. Rána bývajú zahmlené a mrazivé. Po oblohe sa prevažujú ťažké mračná, zvyčajne prší. Ale sú aj pekné dni. Zubaté slniečko rozžiari celý kraj a vtedy ukáže naše hory v celej svojej kráse. Hýria nádhernými farbami. Chmúrme myšlienky odchádzajú. Príroda nachvíľu ožije, akoby sa vzpierala nadchádzajúcej zime. Lenže kolobeh prírody je neúprosný. Príchodom studených vetrov všetko ustrnie.

Jeseň je pustota. Možno aj preto sa v tomto čase slávi sviatok Všetkých svätých. Na cintoríne sa rozžiaria tisíce sviečok. Spomíname na svojich blízkych, ktorí tu už nie sú. Naše spomienky sa dotýkajú hlavne toho, čo počas svojho života vykonali pre nás a pre tento svet. Svetlo blikajúcich sviečok v nás vyvoláva zvláštne pocity. V duši pohoda, ani nie smutno, ani nie veselo, iba akési ticho a pokoj...

Keď jeseň pominie, príde Vianoce. A potom zase jar, kvety a potôčiky. Príroda ožije a spolu s ňou aj človek. Zas bude veselo....

kolektív žiakov II. stupňa Spojenej školy internátnej v Levoči (V. A, VII. A, VIII. A a IX. A)

Ako sa Dominike splnil sen

V neveľkej dedinke pod Spišským hradom žilo hravé neposedné dievčatko. Pred šiestimi rokmi ho prvýkrát rodičia oslovili menom Dominika. Ani sa nenazdali a z ich malej dcérky vyrástla budúca školáčka. Celý rok sa nevedela dočkať, kedy konečne uvidí svoju prvú triedu a nových kamarátov. Počas letných prázdnin spolu s rodičmi vytrvalo obiehali všetky obchody so školskými potrebami. Ceruzky, pastelky a perá nebol problém kúpiť, no so školskou taškou to vyzeralo inak. Dominika veľmi túžila po ružovej aktovke s bábikou barbie. „Pozri sa, aké pekné aktovky tu predávajú,“ povedal otec, „vyber si jednu z nich.“ „Mne sa žiadna nepáči, lebo ani na jednej nie je barbie,“ rozplakala sa Dominika. Mama sa snažila utíšiť ju slovami: „Neplač, srdiečko, ak ju nenájdeš v obchodoch, nájdeme ju na internete.“

Keď prešli zvyšných päť obchodov a vysnívanú tašku nenašli, vybrali sa späť domov v nádeji, že ju nájdú na nete. Po necelej hodine prehliadania internetových stránok ju konečne objavili. O sedem dní prišiel balíček a dievčatko sa potešilo. Sen o ružovej barbie-aktovke sa stal skutočnosťou a vďaka nej prežila Dominika svoj prvý deň v škole šťastne.